

Evadat de-aş fi

Aurora Cristea

Se scurge clipa-n deznădejde, nimic nu mai e sfânt
Iar pe trotuarul lumii din ce în ce mai strâmt
Răceala din privire şi lacrima ce doare
În jungla vieţii sunt cele mai negre fiare.

Balast şi zgură multă se varsă amar din noi
E cel mai crunt şi rece, cel mai perfid război
Mă simt un prizonier în zeghe şi în lanţuri
Uitat, abandonat şi aruncat în şanţuri.

Mi-e dor de taina lumii, mi-e dor de sfânt potir
De-altarele stropite cu-aghiasmă şi cu mir
O candelă a iubirii să ardă neîncetat
La interviul vieţii să pot să fiu iertat.

Pe jertfa crucii tale, îmi plâng destinul, Doamne,
Că nimeni nu mai este care să ne condamne
La dragoste, ofrandă şi generozitate
La rugăciune sfântă către divinitate.

Un evadat de-aş fi din timpul ăsta crud
Din lumea cea haină să fug, să mă exclud
Aş lăsa lumii ocna şi tot ce-i păcătos
Şi m-aş uni pe veci cu lumea lui Hristos!